

Sygn. akt II Ca 412/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera (spr.)
Sędziowie	SSO Adam Bojko SSR del. Bartłomiej Biegański
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa S. P.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w J.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 12 grudnia 2016 roku, sygn. akt I C 774/12

oddala apelację.

SSO Dariusz Mizera

SSO Adam BojkoSSR Bartłomiej Biegański

Sygn. akt II Ca 412/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa S. P. przeciwko (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W., (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej z siedzibą w J. o odszkodowanie

1/. zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w J. na rzecz powoda S. P. kwotę 2.789,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 1.000,00 zł od dnia 27 sierpnia 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.789,58 zł od dnia 03 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

2/. oddalił powództwo w stosunku do pozwanego (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W.;

3/. odstąpił od obciążania powoda S. P. kosztami zastępstwa prawnego na rzecz pozwanego (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W.;

4/. nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w J. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim kwoty:

- 89,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonej części uwzględnionego powództwa;

- 801,78 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu (...) ok. godz. 23:45 na przebudowywanej drodze krajowej Nr (...) ((...)), w miejscowości L., na wysokości 368 km, na pasie jezdni w kierunku W., przy wyjeździe ze stacji paliw (...), samochód powoda S. P. marki A. R. nr rej. (...) najechał na niezabezpieczony fragment brakującej nawierzchni, w wyniku czego doszło do uszkodzenia dwóch felg aluminiowych (przedniej prawej i tylnej prawej).

Miejsce zdarzenia i uszkodzenia pojazdu bezpośrednio po zdarzeniu zostały udokumentowane fotograficznie przez powoda S. P..

Na dzień powstania szkody, droga ta znajdowała się we władaniu wykonawcy robót tj. Konsorcjum firm: (...) (lider) Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. M., Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. P., Przedsiębiorstwo Usług (...) Sp. Z o.o., T. S..p.A. W..

W dniu 08.09.2010r. pomiędzy (...) a (...) Spółką jawną z siedzibą w J. została zawarta umowa dotycząca wykonywania robót polegających na wykonaniu i utrzymaniu tymczasowej organizacji ruchu w ciągu przedmiotowej drogi z użyciem materiałów własnych wykonawcy.

Po zdarzeniu, w dniu 02.11.2011r. powód S. P. udał się do Zakładu (...) w W. celem ustalenia zakresu uszkodzeń oraz naprawy felg.

Naprawa okazała się nieskuteczna, a zakład naprawczy pobrał opłatę w kwocie 120,00 zł.

Pismem z dnia 30.11.2011r. (doręczonym w dniu 02.12.2011r.), powód S. P. wezwał pozwaną Spółkę (...) do zapłaty na jego rzecz odszkodowania w kwocie 1.000,00 zł odpowiadającej kosztowi zakupu dwóch nowych oryginalnych felg.

W piśmie z dnia 08.02.2012r., pozwana spółka (...) poinformowała powoda S. P., iż podmiotem ewentualnie odpowiedzialnym za przedmiotowe zdarzenie, w względu na jego przebieg, może być firma (...), M. G., K. G. z siedzibą J. (polisa (...) nr (...)), która to firma jako podwykonawca odpowiada za wykonanie oraz utrzymanie tymczasowej organizacji ruchu w ciągu przedmiotowej drogi, w szczególności za zabezpieczenie i dozоровanie tymczasowego oznakowania na czas robót.

Wysokość szkody zaistniałej w pojeździe marki A. R. nr rej. (...), na skutek zdarzenia z dnia (...), przy założeniu, że uszkodzeniu uległy dwie tarcze kół ze stopów lekkich i nie uległy uszkodzeniu opony oraz elementy zawieszenia w/w pojazdu, przy zastosowaniu w procesie naprawy oryginalnych (z logo producenta) i fabrycznie nowych części zamiennych wynosi 2.789,58 zł brutto.

Powyższe ustalenia faktyczne, Sąd poczynił w oparciu o dokumenty załączone do akt niniejszej sprawy, zeznania świadka K. S. jak i zeznania stron oraz opinię biegłego z zakresu mechaniki samochodowej, które uznał za wiarygodne.

Dokonując oceny tak zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż brak jest podstaw, aby odmówić waloru wiarygodności opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej, sporządzonej w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu, powyższa opinia została sporządzona w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach, a ponadto bazuje na wiedzy i doświadczeniu biegłego w zakresie jego specjalności. Ponadto, opinia ta jako odnosząca się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej jest wyczerpująca i zawiera fachowe uzasadnienie wniosków końcowych w niej zawartych. Dlatego też stała się podstawą poczynienia w/w ustaleń faktycznych przez Sąd.

Sąd Rejonowy zważył, iż zgodnie z treścią art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1440) zarządcą dróg krajowych jest Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad.

W myśl art. 20 pkt 4,10,11 w/w ustawy do zarządcy dróg należy m.in. utrzymanie nawierzchni drogi, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających.

W rozpoznawanej sprawie, odwołanie się do tych regulacji nie może być jednak wystarczające i nie może skutkować przyjęciem odpowiedzialności zarządcy drogi tj. Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad za stan nawierzchni na drodze krajowej Nr (...) ((...)), w miejscowości L., na wysokości 368 km. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że sytuacja w rozpatrywanej sprawie jest specyficzna o tyle, że na odcinku drogi, na którym doszło do zdarzenia, będącego podstawą dochodzonego przez powoda S. P. odszkodowania, były prowadzone roboty drogowe polegające na przebudowie odcinka drogi krajowej Nr (...) do parametrów drogi ekspresowej od P. do R., zgodnie z projektem pod nazwą „Rozbudowa (...) do parametrów drogi ekspresowej na odcinku P. – R. (...)” .

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że w tym czasie droga ta znajdowała się we władaniu wykonawcy robót tj. Konsorcjum firm: (...) (lider) Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. M., Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. P., Przedsiębiorstwo Usług (...) Sp. Z o.o., T. S.p.A. W. oraz że w dniu 08.09.2010r. pomiędzy (...) a (...) Spółką jawną z siedzibą w J. została zawarta umowa dotycząca wykonywania robót polegających na wykonaniu i utrzymaniu tymczasowej organizacji ruchu w ciągu przedmiotowej drogi z użyciem materiałów własnych wykonawcy.

Rozważyć zatem należy, czy w rozpoznawanej sprawie, podmiotem odpowiedzialnym za szkodę zaistniałą w pojeździe powoda będzie wykonawca tych robót tj. (...), który przejął od zarządcy drogi teren budowy, czy też podmiotem odpowiedzialnym będzie podwykonawca tj. (...) Spółką jawną z siedzibą w J..

Zgodnie z § 8 ust. 1 przedmiotowej umowy Nr (...) z dnia 08.09.2010r., wykonawca tj. (...) Spółką jawną z siedzibą w J. przejmuje pełną odpowiedzialność za prawidłowe, terminowe i zgodne z zawartą umową oraz załącznikami do niej wykonanie zleconych robót, jak również porządek i bezpieczeństwo na terenie wykonywanych robót aż do momentu zakończenia odbioru ostatecznego. Wykonawca ponosi pełną odpowiedzialność, na zasadzie ryzyka, za skutki wszelkich zdarzeń na terenie budowy oraz związanych z ruchem przedsiębiorstwa, do momentu zakończenia odbioru ostatecznego. W szczególności wykonawca ponosi wyłączną i nieograniczoną odpowiedzialność za wszelkie szkody wyrządzone osobom trzecim, łącznie z wypłaceniem ewentualnych odszkodowań poszkodowanym za szkody powstałe w związku lub przy okazji prowadzonych robót (§ 8 ust. 2 w/w umowy).

Nie bez znaczenia dla ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za zaistniałą szkodę jest ta okoliczność, iż na odcinku drogi tj. na wysokości 368 km, obowiązywała tymczasowa organizacja ruchu przygotowana na podstawie projektu tymczasowej organizacji ruchu i że wcześniej przed zaistniałym zdarzeniem, na tym odcinku drogi były rozstawione znaki U 21, ale zostały one odstawione przez kierujących TIR-ami, dla których tak ustalony tor jazdy był za wąski.

Ponadto co istotne, w trakcie przebudowy drogi ubytki w drodze czy też nierówności są normalnym zjawiskiem, a dla zachowania bezpieczeństwa niezbędne jest prawidłowe i odpowiednie oznakowanie tych miejsc.

Z tych też względów, mając na uwadze załączony do akt sprawy, zatwierdzony projekt tymczasowej organizacji ruchu, przewidujący na tym odcinku drogi oznakowanie (rozstawienie znaków U 21) oraz nieprawidłowe oznakowanie tego miejsca, w którym doszło do zdarzenia z udziałem pojazdu powoda Sąd uznał, iż podmiotem odpowiedzialnym za zaistniałą szkodę jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w J. (poprzednio (...) Spółka jawna z siedzibą w J.).

Z powyższych względów Sąd oddalił powództwo stosunku do pozwanego (...). Spółki Akcyjnej.

Na podstawie sporządzonej w sprawie pisemnej oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej Sąd przyjął, że w pojeździe powoda na skutek przedmiotowego zdarzenia uszkodzeniu uległy dwie tarcze kół ze stopów lekkich (prawa przednia i prawa tylna) oraz że elementy te wymagały wymiany, z uwagi na niemożność dokonania ich naprawy jak i dlatego, że elementy te mają istotny wpływ na bezpieczne prowadzenie pojazdu i na ogólne bezpieczeństwo na drodze publicznej.

Sąd nie podzielił przy tym zarzutu pozwanych, jakoby uszkodzenie dotyczyło tylko jednej felgi w pojeździe powoda.

W świetle doświadczenia życiowego, mogło być tak, jak twierdzi powód, iż uszkodzenie przedniej prawej felgi polegało na zagięciu i pęknięciu rantu felgi oraz utracie geometrii, a uszkodzenie tylnej prawej felgi zaś na zagięciu rantu felgi i utracie geometrii tym bardziej, iż w dniu 02.11.2011r. zostały one przez powoda oddane do profesjonalnego zakładu naprawczego w celu ich naprawy, ale w trakcie ich naprawy ujawniono, że utrata geometrii felg jest na tyle poważna, że ich naprawa jest nieopłacalna.

Przeprowadzona przez biegłego kalkulacja kosztów naprawy uwzględnia użycie fabrycznie nowych, oryginalnych (z logo producenta) części zamiennych. Wskazany w opinii biegłego sądowego zakres napraw obejmuje jedynie czynności zmierzające do przywrócenia stanu technicznej używalności pojazdu. Poza tym, nie można od powoda wymagać, aby zrezygnował z zakupu części nowych i próbował zakupić analogiczne do stopnia ich zużycia, jakie były zamontowane w jego pojeździe.

Wobec powyższego, Sąd uznał, iż pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w J. obowiązany jest w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez powoda szkody, tj. szkody rzeczywistej obejmującej koszt zakupu dwóch tarcz kół ze stopów lekkich, a to oznacza obowiązek wypłaty odszkodowania, według rzeczywiście doznanego uszczerbku w majątku poszkodowanego, który zgodnie z opinią biegłego wynosi 2.789,58 zł brutto.

O odsetkach ustawowych, Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c.

Odpis pozwu wraz z odpisem postanowienia wzywającego do udziału w sprawie zostało doręczone stronie pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w J. w dniu 26.08.2013r., a zatem należne odsetki ustawowe Sąd zasądził od kwoty 1.000,00 zł od dnia 27.08.2013r. do dnia 31.12.2015r., a od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie.

Pismo rozszerzające powództwo o dalszą kwotę 1.789,58 zł zostało doręczone pozwanemu w dniu 02.07.2015r., a zatem odsetki ustawowe od tej części żądania należało zasądzić od dnia następnego, czyli od dnia 03.07.2015r. do dnia 31.12.015r. , a od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie.

Z tych względów, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia punktu 3 wyroku stanowił przepis art. 102 k.p.c., który ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie

uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73)

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony, a ocena, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy.

Mając na uwadze przepis art.98 k.p.c. i przepis art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. 2016 poz. 623) Sąd orzekł jak w punkcie 4 wyroku, nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa z siedzibą w J.:

- kwotę 89,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa,

- kwotę 801.78 zł tytułem zwrotu wydatków na opinie biegłego.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku za pośrednictwem swojego pełnomocnika złożyła pozwana.

Zaskarżyła wyrok w części zasądzającej powództwo wraz z odsetkami oraz w części nakazującej pobrać od Pozwanej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, tj. w pkt 1 i 4 wyroku, zarzucając mu naruszenie następujących przepisów prawa procesowego mających wpływ na wynik postępowania oraz przepisy materialne tj.:

1) art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc poprzez, niedokonanie wszechstronnej oceny dowodów i nie odniesienie się do nich w treści uzasadnienia tj. umowy Pozwanej z (...), z dn. 08.09.2010 r., nagrania Powoda z dn. 01.11.2011 r.. protokołu odbioru oznakowania z dn. 27.10.2011 r., klauzuli rozpatrzenia z dn. 24.10.2011 r.. projektu TOR, / uzgodnienia z Komendą Wojewódzką z dn. 24.10.2011 r. oraz zeznań świadka K. S.. przesłuchania strony Pozwanej K. G.. które to dowody jednoznacznie wskazują na wykonanie obowiązków umownych przez Pozwaną ad. 2 w sposób prawidłowy, a które Sąd pominął ponieważ pozostają one w sprzeczności z koncepcją przyjętą przez Sąd, co w konsekwencji spowodowało nieustalenie stanu faktycznego dotyczącego prawidłowości wykonywania przez Pozwaną ad. 2 obowiązków umownych a w szczególności tego, że znaki na drodze zostały przestawione przez jeżdżące nieostrożnie i z nadmierną prędkością TIR-y,

2) art. 233 § 1 kpc poprzez wyciągnięcie nielogicznych wniosków z dowodu tj. projektu tymczasowej organizacji ruchu polegające na uznaniu przez Sąd, że Pozwana ad. 2 nieprawidłowo wykonała oznakowanie, podczas gdy z projektu wynika jedynie rozmieszczenie znaków przez (...) a nie okoliczność czy w' dniu 1 listopada 2011r. stały znaki na drodze, a jeżeli nie to z jakiej przyczyny, a w szczególności czy winę ponosi Pozwana ad.2, co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego w zakresie uznania przez Sąd, że Pozwana ad. 2 ponosi odpowiedzialność za zdarzenie z udziałem Powoda,

3) art. 233§ 1 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc poprzez dowolną, błędną, sprzeczną z zasadami logiki ocenę dowodu tj. opinii biegłego sądowego T. F. przejawiającą się w uznaniu przez Sąd, że wartość rzeczywistej szkody poniesionej przez Powoda wynosi 2.789,58 zł, podczas gdy biegły wprost w opinii wskazał że z materiału dowodowego jednoznacznie nie wynika oryginalność felg w pojeździe Powoda, dlatego też biegły wydał dwa alternatywne wnioski z zastosowaniem części oryginalnych (2.789,58 zł) i nieoryginalnych (1.015,25 zł) co w konsekwencji spowodowało błąd w ustaleniu faktycznym w zakresie wysokości poniesionej przez Powoda szkody,

4) art. 233§ 1 kpc poprzez błędną, nielogiczną i całkowicie sprzeczną z doświadczeniem życiowym ocenę dowodu tj. przesłuchania Powoda polegającą na przyznaniu temu dowodowi przymiotu wiarygodności, a w szczególności temu, że felgi w aucie Powoda przed zdarzeniem były oryginalne oraz że Powód tydzień po zdarzeniu kupił dwie felgi oryginalne

za kwotę 3.000 zł, podczas gdy twierdzenia Powoda są zupełnie niewiarygodne bowiem Powód nie był w stanie udowodnić oryginalności felg podczas postępowania, nie przedstawił dowodu zakupu felg (paragonu czy chociażby zdjęć), wytoczył powództwo na kwotę 1.000 zł wskazując, że jest to przybliżony koszt zakupu dwóch oryginalnych felg, a nadto mając na uwadze fakt, że wartość samochodu w' dniu zdarzenia wynosiła ok. 13.000 zł to trudno dać wiarę, że Powód kupił dwie felgi za 3.000 zł skoro Powód zeznał, iż liczył się z tym, że otrzyma zwrot jedynie kwoty 1.000 zł oraz biorąc pod uwagę okoliczność, że nie są to części bez których pojazd nie może jeździć, co w konsekwencji spowodowało błąd w ustaleniu faktycznym dotyczącym wysokości poniesionej przez Powoda szkody,

5) art. 415 kc w zw. z art. 6 kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu przez Sąd odpowiedzialności Pozwanej ad. 2 za zdarzenie z dnia 01.11.2011 r., podczas gdy Powód nie sprostał obowiązkowi udowodnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej tj. winy, wysokości szkody oraz związku przyczynowego, zaś Pozwana ad. 2 udowodniła wykonanie spoczywających na niej obowiązków w sposób prawidłowy.

Powołując się powyższe zarzuty skarżąca wносиła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku tj.

- w jego pkt 1 poprzez oddalenie powództwa wobec (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w J.,

- w jego pkt 4 poprzez zasądzenie od S. P. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa całości kosztów procesu za I instancję według przedłożonego spisu kosztów z dnia 19 września 2016 r. tj. kwotę 1.802,50 zł;

II. zasądzenie od S. P. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa kosztów procesu w II instancji, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego, według norm prawieni przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego z tym jedynie uzupełnieniem, że dodatkowo ustala, iż w chwili zdarzenia fragment jezdni gdzie doszło do zdarzenia nie był w sposób należyty zabezpieczony przez pozwanego. Znaki U-21 pojawiły się na krawędzi jezdni dopiero po zdarzeniu.

Ustalenia powyższego Sąd dokonał na podstawie zeznań powoda oraz przedstawionych przez niego dowodów w postaci zarówno nagrania jak i dokumentacji zdjęciowej. Dokumentacja ta w zasadzie koresponduje z notatką urzędową Policji która także pojawiła się na miejscu zdarzenia.

Rozważając w dalszej kolejności zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego należy podkreślić, iż zarzuty te w istocie ograniczają się do zarzutu naruszenia art. 233§ 1 k.p.c.

Zarzut ten sprowadza się tak naprawdę do dwóch kwestii które w niedostateczny sposób rozważył Sąd Rejonowy.

Po pierwsze zdaniem skarżącego zebrane dowody wskazują, iż pozwany w sposób prawidłowy wywiązał się z łączącej go z konsorcjum (...) umowy albowiem odbiór oznakowania został dokonany w dniu 27 października 2011r. zgodnie z projektem Tymczasowej Organizacji (...) w uzgodnieniu z Komendą Wojewódzką Policji w Ł. a ostatecznie pozwany otrzymał od swojego kontrahenta całe wynagrodzenie. Skarżąca jednak nie dostrzega, iż przedmiotem sporu nie jest wykonanie obowiązków umownych ale wyrządzenie osobie trzeciej szkody czynem niedozwolonym. Zeznania świadka S. oraz przesłuchanej w charakterze strony K. G. na które powołuje się apelacja wskazują tak naprawdę na ogólne zasady wykonywania dozoru oznakowania, nie odnoszą się zasadniczo do feralnego dnia w którym doszło do zdarzenia.

Trzeba przyznać rację skarżącemu, iż w toku procesu nie zdołano wykazać, iż oznakowanie zostało wykonane nieprawidłowo niemniej jednak nie zmienia to ustalenia, że nie tyle oznakowanie zostało wykonane nieprawidłowo ile pozwany swoim zaniechaniem dopuścił do tego, że nie było ono utrzymane w sposób należyty. Utrzymanie oznakowania w należyтым stanie i prawidłowym ustawieniu niewątpliwie należało do obowiązków pozwanego i trzeba przyznać, iż nie było to rzeczą prostą zwłaszcza w sytuacji dużego natężenia ruchu. Zaniechanie pozwanego doprowadziło do sytuacji tolerowania braku oznakowania na odcinku na którym doszło do zdarzenia. Nie mogą zwalniać od odpowiedzialności pozwanego twierdzenia najprawdopodobniej pracownika pozwanego który w rozmowie z powodem stwierdził, że winę ponosi inny podwykonawca bowiem spóźnił się z położeniem nawierzchni. Okoliczność ta nie zwalania jednak pozwanego z odpowiedzialności, to pozwany winien reagować na tego rodzaju sytuacje i niezwłocznie ustawiać odpowiednie oznakowanie. Służby pozwanego bez wątpienia miały świadomość w których miejscach na drodze dochodzi do sytuacji związanych z uszkodzeniem czy też przestawieniem znaków (np. przez kierowców TIR-ów). Takie miejsca winny być objęte szczególnym monitoringiem ze strony pozwanego. Gdyby tak było to z pewnością nie doszłoby do zdarzenia. Dla przyjęcia winy w odpowiedzialności deliktowej nie jest konieczne wykazanie rażącego niedbalstwa, wystarcza natomiast nawet niewielki stopień winy, aby można przyjąć odpowiedzialność. Orzecznictwo stara się winę nawet obiektywizować.

Po drugie skarżący kwestionuje uznanie przez Sąd wartości rzeczywistej szkody jako wartości oryginalnych felg w pojeździe powoda. Zarzut ten uzupełniony został zakwestionowaniem wiarygodności zeznań powoda jakoby kupił on dwie felgi oryginalne. Skarżący wskazuje, iż nie zostało ponad wszelką wątpliwość ustalone czy w pojeździe powoda zostały zainstalowane nowe oryginalne felgi czy też używane. Okoliczność ta zdaniem pozwanego przemawia za przyjęciem, iż felgi nie były oryginalne, a co za tym idzie odszkodowanie należne powodowi powinno oscylować wokół kwoty 1000 zł. Pozwany twierdząc, iż w pojeździe powoda przed zdarzeniem były zainstalowane tzw. zamienniki okoliczności tej w sposób nie budzący wątpliwości nie udowodnił. Skoro tak to należy przyjąć, iż powód w pojeździe miał oryginalne felgi.

W tych okolicznościach fakt czy powód w ramach naprawy zakupił nowe felgi czy też nie, nie ma w sprawie znaczenia.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. wybór sposobu naprawienia szkody jest uprawnieniem poszkodowanego i może nastąpić bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Powód zdecydował się żądanej zapłaty kwoty pieniężnej przenoszącej wartość dwóch oryginalnych felg.

Sąd Okręgowy w pełni podziela tezę wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego

z dnia 12 kwietnia 2012 roku sygn. akt III CZP 80/11 baza Legalis, zgodnie z którą zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Uchwała ta dotyczy co prawda odpowiedzialności ubezpieczyciela niemniej jednak przyjęć trzeba, iż ma także charakter ogólny jako, że ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawy. Tym bardziej, że zgodnie z zasadą wyrażoną m.in. w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 marca 1994 roku, III CZP 25/94, baza Legalis, nie ma różnic pojęciowych pomiędzy szkodą w rozumieniu przepisów prawa ubezpieczeniowego a ogólnymi przepisami prawa zobowiązaniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi bądź to o utratę bądź zmniejszenie aktywów, bądź też o powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej.

Odszkodowanie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, że powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od sprawcy czynu niedozwolonego za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje zatem celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym poszkodowanemu należy się

nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi.. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne powodowi wobec pozwanego z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. oraz czy poszkodowany zamierza rzecz naprawić. Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu; może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych.

W świetle powyższych rozważań okoliczność czy, a jeżeli tak to jakie felgi nabył powód likwidując doznaną w pojeździe szkodę nie ma jakiegokolwiek prawnego znaczenia.

Pozwany w toku procesu nie zdołał wykazać, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody z użyciem części oryginalnych wpływa na zwiększenie wartości pojazdu względem stanu technicznego w jakim znajdował się przed szkodą, a tylko wtedy wysokość odszkodowania mogłaby zostać obniżona.

W ustalonym stanie faktycznym nie doszło także do naruszenia art. 415 k.c. albowiem pozwany ponowi winę za brak prawidłowego oznakowania odcinka jezdni na którym doszło do zdarzenia. Zaistniała w pojeździe powoda szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z brakiem oznakowania. Gdyby krawędź jezdni była prawidłowo oznakowana z pewnością nie doszłoby do zdarzenia..

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. należało apelację pozwanego oddalić jako nie zawierającą uzasadnionych podstaw.

SSO Dariusz Mizera SSO Adam Bojko del. SSR Bartłomiej Biegański